

aastates vââga lindusid. Neid oli temal mitul pered, ja neid viis tema pârast heina aega, viisikümmend wersta maad, ühe paigale, kus neile rohket toitu oli, ja siis palju met saatsid. Sel ajal oli tema maja ja pere aiwa Triinu ja Juhani hooleks.

Juhanil oli aga see wiga, et ta hakkas seda tûdrukut tagahoidma, kes sel ajal wana Triinut teenis. Kai Rângg oli kùl muidu priske nâuga ja wâle töötajiga inimene, et aga rahwas râakis, kui peaks Kai olema oma emasse, kes kord warguse pârast kõlm aastat tuhithoones olnud. Aga kui nûud Peetri majast kadusid kaks hõbe lusikat âra, ei siis arvatud koguni mite Kai peale, waid üks reis-sel, kes kõõgis leiba saanud, pidi sùud kandma.

Kai lootis kaa, et ta ika kord pidi Juhanile ja selle pere perenaesk jaama. Rahwas râakis otse läbi segamine, et wana Peeter teinud oma viimise seadmise, et kõik tema wara pidi Juhani, tema kasvatiku kâte jaama. Ja see sündis kaa ühel pühapâdal, et Peeter kutsus Juhani oma kambri, ja râakis temale mis ta

teinud ja kuhu ta oma seadmise-kirja oli panud. Viimaks manitses ta veel Juhanit hââsti enese eest hoolt kanda ja sest walt seista, mis ta praegu oli kuulnud.

Juhan astus pool uimane kambri tupa tagasi, sest ta polnud jal möelnudki sedasugust kuulda saada.

Pârast seda läks Peeter rec-tee ajal Kiwijõele kaubeldatud linnu puid tooma ja jâi oma sulase ja hoosteaga trahterile, kuhu linnu puud olid mahapandud. Kunni tema seal paigal oli ja hobused said sõddetud, kogus sinna palju külamehi, ja need lobisid sest ja teisest. Polnud see Peetri viis rahva tühje justusid tâhele panna; ta istus isepâine ahju pinggil, tõmbas piipu ja jõi oma õlut. Aga et ta ju pidi rahva kokkogumiise tâhele panema, siis pâris ta trahteri perenaese käest, mis ašja pârast rahwas tâna olid kokkogunud.

Perenaene hakkas nukra healega:
„Sa ju tead, Peetri onu, et meie kohtu kirjutaja on surnud. Sest nûud kûmme aastat teed, kui ta meile tuli oma naese ja oma ainsa